

Дело C-789/23

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

21 декември 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Литва)

Дата на акта за преюдициално запитване:

20 декември 2023 г.

Жалбоподател в първоинстанционното и второинстанционното производство:

I.J.

Ответник в първоинстанционното производство и второинстанционното производство:

Registų centras VĮ

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS
(ЛИТОВСКИ ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД)

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

20 декември 2023 г.

[...]

Разширен състав на Литовски върховен административен съд [...] [членове на състава]

разгледа в съдебно заседание в писмено производство по обжалване административното дело, образувано по жалба на жалбоподателката I.J. срещу решението на Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд Вилнюс, Литва) от 29 юни 2022 г. по административното дело, образувано по жалба на жалбоподателката I.J.

срещу ответника, държавната служба Registrų centras (Служба по вписванията, Литва), за отмяна на решение и за издаване на разпореждане за извършване на действия.

Разширеният състав

установи следното:

I.

- 1 Настоящото дело се отнася до спор между жалбоподателката, I.J. (наричана по-нататък „жалбоподателката“), и ответника, държавната служба Registrų centras (Служба по вписванията) (наричана по-нататък „ответникът“), във връзка с решение [...] относно факта на делба на имущество (наричано по-нататък „решението“), прието от ответника на 9 март 2002 г., с което се отхвърля заявлението на жалбоподателката от 15 февруари 2022 г. за вписване във Vedybų sutarčių registras (Регистър на брачните договори) (наричан по-нататък „регистърът“) на юридически факт (факта на делба на имущество) относно правния имуществен режим между I.J. и С.В.

Правна уредба: правото на Европейския съюз

- 2 Съгласно член 21, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (наричан по-нататък „ДФЕС“) „[в]секи гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване“.

Правна уредба: националното право

- 3 Vedybų sutarčių registro nuostatai (Наредба за регистъра на брачните договори) (наричана по-нататък „наредбата“) е приета с Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. rugpjūčio 13 d. nutarimas Nr. 1284 „Dėl Vedybų sutarčių registro nuostatų patvirtinimo“ (Постановление № 1284 на Министерски съвет на Република Литва от 13 август 2002 година за одобряване на Наредба за регистъра на брачните договори). Приложимата към настоящия случай редакция е от 10 септември 2015 г., последно изменена на 8 юли 2020 г. с Постановление № 773 на Министерски съвет на Република Литва.
- 4 Наредбата определя целта и предмета на Регистъра на брачните договори, управителя и администратора на регистъра и съответните им права, задължения и функции и урежда администрирането на данните и информацията в регистъра (наричани по-нататък „данните в регистъра“) и на документите и/или копията от тях, подадени за вписване в регистъра, взаимодействието на регистъра с другите регистри, сигурността на данните в регистъра, разкриването и използването на документите и данните в регистъра, както и финансирането, преобразуването и ликвидацията на

- регистъра (т. 1 от наредбата). Целта на регистъра е вписване на обстоятелствата, посочени като негов предмет в точка 13 от наредбата, събиране, обединяване, обработване, систематизиране, съхраняване и разкриване на данните в регистъра и копията на документите, представени за вписване в регистъра, както и извършване на други действия по обработване на данните в регистъра (т. 2 от наредбата).
- 5 Администраторът на регистъра е държавната служба Registrų centras (Служба по вписванията) (т. 8 от наредбата).
  - 6 Подлежащите на вписване в регистъра обстоятелства са брачните договори (т. 13.1 от наредбата), договорите за съжителство относно делбата на съвместно придобитото и използвано имущество след прекратяване на съжителството (т. 13.2 от наредбата) и фактите на делба на имущество, предвидени в Гражданския кодекс (т. 13.3 от наредбата).
  - 7 Доставчици на данни са нотариуси, заверили брачни договори, договори за съжителство или договори за делба на имущество, както и измененията или прекратяването на такива договори (т. 21.1 от наредбата), съдилища, които са се произнесли по делба на имуществена общност, по възстановяване на правата на кредиторите на единия или двамата съпрузи, когато правата на тези кредитори са били нарушени от изменението или прекратяването на брачния договор или договора за съжителство, или по изменението или прекратяването на брачния договор, договора за съжителство или договора за делба на имущество (т. 21.2 от наредбата), лица, сключили брачен договор или договор за съжителство — само в случаите, посочени в точка 68 от наредбата (т. 21.3 от наредбата).
  - 8 Нотариусът, заверил договора за делба на имущество, или съдът, постановил решението за делба на имущество, трябва в срок от три работни дни след заверяването на договора или влизането в сила на решението (или след връщането на делото на първоинстанционния съд в случаите на обжалване пред апелативния съд) да изпрати на администратора на регистъра уведомление за факта на делба на имущество, заедно с цифрово копие на заверения договор или на влязлото в сила съдебно решение. В уведомлението за факта на делба на имущество доставчикът на данни трябва да предостави данните, посочени в точки 17.2—17.9 от наредбата (т. 45 от наредбата).
  - 9 Брачен договор или договор за съжителство, сключен в чужда държава, може да бъде вписан в регистъра, ако съдържа личния идентификационен номер, даден от Lietuvos Respublikos iedzīvotāju registras (Регистър на населението на Република Литва), на поне една от страните по договора (т. 67 от наредбата).
  - 10 Когато един от съпрузите или съжителстващите лица желае да впише брачен договор или договор за съжителство, заверен в чужда държава, да впише

изменения в такъв договор или да впише данни относно прекратяването на такъв договор, той може да предостави данните за вписване в регистъра лично или чрез упълномощено лице, по пощата или по електронен път, по ред, определен от администратора на регистъра (т. 68 от наредбата).

Релевантни факти

- 11 По настоящото административно [дело] е установено, че жалбоподателката (заличени данни) и С.В., италиански гражданин, са сключили брак в град (заличени данни) (в Италия). Бракът е вписан в Брачния регистър на община (заличени данни) през 2006 г. Извлечението от акта за брак съдържа бележка, в която се отбелязва, че изборният от съпрузите режим на разделност на имуществото е деклариран в акта за брак.
- 12 На 15 февруари 2022 г. жалбоподателката подава заявление до ответника за вписване в Регистъра на брачните договори на юридически факт (факта на делба на имущество) относно правния имуществен режим между жалбоподателката и С.В.
- 13 След като разглежда заявлението на жалбоподателката, ответникът приема решението от 9 март 2022 г. (наричано по-нататък „решението“), което се оспорва по настоящото административно дело. На основание точки 13, 21, 45, 67 и 68 от наредбата с решението ответникът отказва да впише в регистъра юридически факт (фактът на делба на имущество) относно правния имуществен режим между жалбоподателката и съпруга ѝ. Ответникът пояснява също, че представеното от жалбоподателката извлечение от акта за брак (заличени данни) може да бъде вписано в регистъра като брачен договор, ако жалбоподателката представи заверено от нотариус или друго компетентно длъжностно лице в Италия допълнение (приложение) към удостоверението за брак, съдържащо личния идентификационен номер, даден от Регистъра на населението на Република Литва, на поне една от страните по брачния договор. Ответникът посочва още, че физическите лица не са доставчици на данни за целите на вписването на факти на делба на имущество в регистъра, и затова фактът на делба на имущество не може да бъде вписан въз основа на заявлението на жалбоподателката.
- 14 Към преписката по делото жалбоподателката е представила копие на електронно писмо, от което е видно, че е подала заявление до Службата по вписванията на (заличени данни) за издаване на препис от акта за брак, съдържащ личния идентификационен номер на жалбоподателката, посочен в личната ѝ карта. Службата по вписванията на (заличени данни) обаче отказва да издаде такъв препис, като отбелязва, че не може да впише литовския личен идентификационен номер в удостоверението за брак, тъй като тези данни не са заверени. Жалбоподателката представя и удостоверение от 16 февруари 2021 г., издадено от L.B., нотариус от (заличени данни) (провинция Савона, Италия), в което нотариусът

отбелязва, че съгласно член 162, параграф 2 от италианския Граждански кодекс изборът на режим на разделност на имуществото на съпрузите може да бъде деклариран и в акта за вписване на брака.

- 15 Възразявайки срещу решението на ответника, жалбоподателката подава жалба пред Окръжен административен съд Вилнюс, който с решение от 29 юни 2022 г. отхвърля подадената от нея жалба като неоснователна. В решението си Окръжен административен съд Вилнюс посочва по-специално, че точка 67 от наредбата ясно определя изискванията за вписване на брачен договор или договор за съжителство, сключен в чужда държава. Според Окръжен административен съд Вилнюс, след като е установил, че брачният договор или договърът за съжителство не съдържа личния идентификационен номер, даден от Регистъра на населението на Република Литва, на поне една от страните по договора, ответникът не само е имал право, но и задължение да отхвърли заявлението на жалбоподателката.
- 16 Жалбоподателката обжалва решението на Окръжен административен съд Вилнюс пред Литовски върховен административен съд.

Разширеният състав

установи следното:

II.

- 17 Жалбоподателката подава заявление до ответника за вписване в Регистъра на брачните договори на юридически факт (факта на делба на имущество) относно правния имуществен режим между I.J. и C.B.
- 18 Съгласно приложимата за настоящия случай редакция на наредбата в Регистъра на брачните договори могат да се вписват: 1) брачни договори, 2) договори за съжителство относно делбата на съвместно придобито и използвано имущество след прекратяване на съжителството, 3) фактите на делба на имущество, предвидени в Гражданския кодекс. В този контекст брачен договор означава споразумение между съпрузите, определящо техните имуществени права и задължения по време на брака, както и след развод или раздяла. В този контекст фактът на делба на имущество означава споразумението между страните или съдебното решение за делба на имуществената общност [...].
- 19 Глава IV от наредбата урежда вписването на обстоятелствата, предмет на регистъра. В текста на точки 21 и 68 от тази глава се установяват правни норми, съгласно които физическите лица имат право да подадат заявление до администратора на Регистъра на брачните договори в качеството на доставчици на данни единствено с цел вписване на брачен договор или договор за съжителство, заверен в чужда държава, вписване на изменения в такъв договор или вписване на прекратяването на такъв договор. С други думи, установеното правило не дава право на жалбоподателката да поиска от

ответника вписване на факта на делба на имущество, който е посочен като предмет на регистъра в точка 13.3 от наредбата. Видно от текста на точка 21 от наредбата, за целите на вписването в регистъра на факта на делба на имущество доставчици на данни са само нотариуси, заверили договори за делба на имущество, както и изменения или прекратяване на такива договори (т. 21.1 от наредбата), и съдилища, постановили решенията, изброени в точка 21.2 от наредбата.

- 20 От изложените в жалбата на жалбоподателката доводи, които определят предмета на настоящото дело (например, че при сключването на брака съпрузите *de jure* и *de facto* са направили изявление, съответстващо на понятието за брачен договор, което е било вписано в Службата по вписванията на (заличени данни) (в Италия), или че посоченото в акта за вписване на брака всъщност представлява брачен договор, тъй като с този документ страните са се споразумели относно правния режим на имуществените отношения между съпрузите), настоящият съдебен състав стига до извода, че жалбоподателката действително е поискала да се впише в Регистъра на брачните договори брачният договор, който от своя страна определя обхвата на имуществените права и задължения на съпрузите. Като се има предвид, че бракът на жалбоподателката е сключен в чужда държава и че актът за вписване на брака съдържа информация за избора от съпрузите правен режим на разделност на имуществото, правното положение на жалбоподателката е сравнимо с предвиденото в точка 68 от наредбата, т.е. когато единият от съпрузите желае да впише брачен договор, заверен в чужда държава.
- 21 За вписването в регистъра на сключените в чужда държава брачни договори или договори за съжителство точка 67 от наредбата установява ясно императивно изискване: брачният договор или договорът за съжителство трябва да съдържа личния идентификационен номер, даден от Регистъра на населението, на поне една от страните по договора. В това отношение е важно да се подчертае, че администраторът на регистъра като орган на публичната администрация трябва да действа само в рамките на правомощията, предоставени му по закон, и няма право по закон сам да събира данни и доказателства за това дали са настъпили или не определени факти. Следователно, въпреки че администраторът на регистъра като орган на публичната администрация е обвързан от общовалидния принцип на добрата администрация, той няма право да взема самостоятелно решение относно настъпването на фактически обстоятелства, нито да ги преценява, тъй като задължението му се свежда до проверка дали представените му документи отговарят на изискванията на законодателството. Ето защо при обстоятелствата в настоящия случай ответникът е длъжен да откаже вписването на извлечението от акта за брак, представено от жалбоподателката като брачен договор, тъй като представеният документ не отговаря на предвиденото в точка 67 от наредбата изискване, а именно не съдържа личния идентификационен номер, даден от Регистъра на

населението на Република Литва, на поне една от страните по брачния договор.

- 22 От друга страна, жалбоподателката е сключила брак в друга държава — членка на Европейския съюз, а именно Италианската република. Съгласно действащото в тази държава законодателство актът за брак може да съдържа и избрания правен имуществен режим между съпрузите. От извлечението от акта за брак между жалбоподателката и съпруга ѝ е видно, че този документ не съдържа лични идентификационни номера, с които да се установи самоличността на въпросните лица. Освен това компетентният орган на Италианската република е отказал да впише такава идентифицираща информация в извлечението от акта за брак, дори след като жалбоподателката изрично е поискала това.
- 23 Следва също да се отбележи, че вписаните в Италианската република данни за брака на жалбоподателката са били вписани в Службата по вписванията в Република Литва и фактът, че личният идентификационен номер на жалбоподателката не е бил включен в извлечението от акта за брак, не е бил сметен за пречка в това отношение. В този контекст настоящият съдебен състав отбелязва, че правната уредба относно вписването на бракове, вписани в чужда държава, която се прилага *ratione temporis* по отношение на настоящото административно дело, всъщност не предвижда императивно изискване представеният за вписване документ, издаден от орган на чужда държава и удостоверяващ вписването на брака, да съдържа личния идентификационен номер, даден от Регистъра на населението на Република Литва, на поне единия от съпрузите, сключили брака. Както бе споменато обаче, това изискване се прилага по отношение на вписването в Регистъра на брачните договори на брачен договор, сключен в чужда държава.
- 24 Според настоящия съдебен състав при тези обстоятелства положението по настоящото административно дело може по принцип да бъде преценено с оглед на член 21 ДФЕС. Член 21, параграф 1 ДФЕС, който има директен ефект, гарантира на всеки гражданин на Съюза правото свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки (решение на Съда от 17 септември 2002 г., [Baumbast и R], C-413/99, EU:C:2002:493, т. 94). Като се има предвид, че в съответствие с постоянната практика на Съда член 21 ДФЕС предвижда не само правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, но и забрана на всяка дискриминация, основана на гражданство (решение на Съда от 8 юни 2017 г., Freitag, C-541/15, EU:C:2017:536, т. 31 и цитираната съдебна практика), настоящият съдебен състав смята, че не е необходимо разглежданият въпрос да се преценява отделно с оглед на член 18 ДФЕС, който предвижда, че в обхвата на приложение на Договорите и без да се засягат специалните разпоредби, съдържащи се в него, се забранява всякаква дискриминация на основание гражданство.

- 25 Най-напред следва да се отбележи, че правното положение на жалбоподателката се определя от последиците от качеството ѝ на гражданин на Съюза, който е упражнил правото си на свободно движение: жалбоподателката иска вписване в Република Литва на брачния договор, който е сключила при вписването на брака си в друга държава — членка на Европейския съюз. Следователно разглежданият спор не се отнася до чисто вътрешно положение, което не би попадало в обхвата на правото на Съюза. Сред положенията, попадащи в приложното поле *ratione materiae* на правото на Съюза, се числят тези, свързани с упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора, и по-специално свързаните със свободата на движение и на пребиваване на територията на държавите членки, предвидена в член 21 ДФЕС (решение на Съда от 12 май 2011 г., *Runevič-Vardyn и Wardyn*, C-391/09, EU:C:2011:291, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 26 Съгласно практиката на Съда във всички държави членки на гражданин на Съюза следва да бъде признато същото правно третиране като това, предоставено на гражданите на тези държави членки, които се намират в същото положение, и поради това би било несъвместимо с правото на свободно движение в държавата членка, на която лицето е гражданин, спрямо него да се прилага по-неблагоприятно третиране от това, от което то би се ползвало, ако не беше използвало предоставените от Договора облекчения в областта на движението (посоченото по-горе решение на Съда, *Runevič-Vardyn и Wardyn*, C-391/09, EU:C:2011:291, т. 67). Съдът уточнява също, че национална правна уредба, с която някои граждани на съответната държава се поставят в по-неблагоприятно положение единствено поради обстоятелството, че са упражнили правото си на свободно движение и пребиваване в друга държава членка, представлява ограничение на свободите, признати на всеки гражданин на Съюза с член 21, параграф 1 ДФЕС. Всъщност предвидените в Договора улеснения за движението на гражданите на Съюза не могат да проявят пълното си действие, ако гражданин на държава членка е възпрепятстван да се възползва от тях поради пречки за пребиваването му в друга държава членка, произтичащи от правна уредба в държавата му на произход, която го поставя в по-неблагоприятно положение поради самото обстоятелство, че се е възползвал от тези улеснения (решение на Съда от 26 май 2016 г., [*Kohll и Kohll-Schlesser*], C-300/15, EU:C:2016:361, т. 42 и 43 и цитираната съдебна практика). Съответно, както следва от практиката на Съда, гражданинът на държава членка, който в качеството си на гражданин на Съюза е упражнил свободата си да се движи и да пребивава в държава членка, различна от неговата държава членка по произход, може да се позовава на свързаните с това качество права, и по-специално на предвидените в член 21, параграф 1 ДФЕС, включително — в съответните случаи — пред своята държава членка по произход ([определение] на Съда от 24 юни 2022 г., *Rzecznik Praw Obywatelskich*, C-2/21, EU:C:2022:502, т. 36).

- 27 С оглед на цитираната по-горе практика на Съда настоящият съдебен състав има съмнения дали предвидените в наредбата правила могат да се считат за такива, които могат да засегнат, т.е. да ограничат свободата на движение на гражданите на Съюза по смисъла на член 21ДФЕС.
- 28 Настоящият съдебен състав отбелязва, че Република Литва не участва в засиленото сътрудничество по Решение (ЕС) 2016/954 на Съвета от 9 юни 2016 година за разрешаване на засилено сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения относно имуществения режим на международните двойки, обхващащо както въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи, така и въпроси, свързани с имуществените последици на регистрираните партньорства. Съответно Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 година за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи [...] [повторена информация] не се прилага за Република Литва.
- 29 Следователно, при липсата на приложима правна уредба на Съюза по разглеждания въпрос, според настоящия съдебен състав вътрешният правен ред на Република Литва следва да уреди правилата, предвидени в националното право и предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, стига, от една страна, тези правила да не са по-неблагоприятни от тези, които уреждат права, възникващи по силата на вътрешния правен ред (принцип на равностойност), и от друга страна, да не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) (вж. по аналогия решение на Съда от 8 юни 2017 г., [Freitag,] C-541/15, EU:C:2017:432, решение на Съда от 3 юли 2014 г., Kamino International Logistics и Datema Hellmann Worldwide Logistics, съединени дела C-129/13 и C-130/13, EU:C:2014:2041 [...]).
- 30 В това отношение следва, първо, да се отбележи, че в съответствие с разпоредбите на наредбата изискването брачният договор да съдържа личния идентификационен номер, даден от Регистъра на населението на Република Литва, на поне една от страните по брачния договор, се прилага само в случаите на брачни договори, сключени в чужди държави. Следователно за брачните договори, сключени в Република Литва, горепосоченото изискване не е установено *expressis verbis* в наредбата.
- 31 От друга страна, може да се предположи, че разликата в подхода по отношение на изискването за посочване на личния идентификационен номер в брачния договор се дължи на правилото, че данните относно сключените в Република Литва брачни договори се представят за вписване в регистъра само от нотариуси, заверили съответните договори (т. 21.1 от наредбата), докато физическите лица нямат право да представят такива данни. С други думи, това правило означава, че когато брачните договори се сключват в

Република Литва по нотариален ред (и данните за тези договори се представят за вписване в регистъра от нотариуси), се гарантира точното установяване на самоличността на лицата, сключили тези договори. Когато обаче брачните договори са сключени в чужди държави, данните се представят за вписване в регистъра от физическите лица, сключили тези договори. Затова, като се имат предвид по-специално силно ограничените правомощия, с които разполага администраторът на регистъра (т. 21 от настоящото определение), трябва да се приеме, че изискването за точно установяване на самоличността на лицата, сключили въпросния брачен договор, е не само от безспорно значение, но и принципно необходимо в обществен интерес.

- 32 Следва да се отбележи обаче, че наредбата не предвижда друга възможност за установяване на самоличността на страните по договор, сключен в чужда държава. Следователно, ако брачен договор е сключен в чужда държава, в която не се използват лични идентификационни номера за целите на сключването на този договор, предвиденото в точка 67 от наредбата изискване пряко възпрепятства вписването на съответния договор в регистъра. Съответно, когато не е възможно да се получи от компетентните органи на тази държава допълнение (приложение) към договора, съдържащо личния идентификационен номер на поне една от страните по брачния договор, лицата, сключили брачен договор в тази държава, ще трябва да се обърнат към нотариус в Република Литва за сключване на нов брачен договор и вписването му в регистъра. С други думи, разглежданото положение води или до разходи (финансови, времеви и т.н.) за гражданите на Съюза поради двойната административна процедура (в чужда държава, която не използва лични идентификационни номера, а впоследствие и в Република Литва) за сключването на брачен договор, или до рационалното и логично решение да не се сключи брачен договор в чужда държава поради тези нежелани последици.
- 33 В този контекст настоящият съдебен състав иска да подчертае, че правото на свободно движение се изразява във възможността гражданинът на Съюза да отиде временно в държава членка, различна от неговата държава членка по произход, с цел работа, обучение или почивка. Но това право включва също правото на гражданин на Съюза да се установи дългосрочно в друга държава членка, в която да уреди живота си (заключение на генералния адвокат Н. Saugmandsgaard Øe от 11 февруари 2021 г. по дело А (Публично здравно обслужване), C-535/19, EU:C:2021:114, т. 146). При тези обстоятелства настоящият съдебен състав има съмнения дали въпросната правна уредба не следва да се разглежда като възпиращ фактор за гражданите на Съюза да упражняват правото на свободно движение, предоставено им с член 21 ДФЕС. По-конкретно настоящият съдебен състав иска да се установи дали член 21, параграф 1 ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която брачен договор, сключен в друга държава — членка на Европейския съюз, не може да бъде вписан в Регистъра на брачните договори, ако този договор не съдържа личния

идентификационен номер, даден от Регистъра на населението на Република Литва, на поне една от страните по договора, когато при обстоятелства като тези в настоящия случай компетентните органи на държавата членка, в която е сключен брачният договор, отказват да предоставят извлечение от този договор, допълнено с релевантните лични идентификационни данни.

III.

34 [...] [задължение за отправяне на преюдициалното запитване съгласно член 267, трета алинея ДФЕС]

35 При тези обстоятелства, за да се разсеят възникналите съмнения относно тълкуването и прилагането на разпоредбите от правото на Съюза, които са релевантни за разглежданите правоотношения по настоящия спор, е подходящо да се отправи искане до Съда на Европейския съюз да даде тълкуване на член 21, параграф 1 ДФЕС. Отговорът на въпроса, поставен в диспозитива на настоящото определение, е от решаващо значение за настоящото дело, тъй като ще позволи, като същевременно се гарантира по-конкретно предимството на правото на Съюза, да се вземе недвусмислено и ясно решение относно приложимото в настоящия случай изискване за вписване на сключени в чужди държави брачни договори в Регистъра на брачните договори, и ще позволи също да се гарантира единна национална съдебна практика.

С оглед на изложените по-горе съображения [...] [посочване на разпоредби от процесуалното право] [...] настоящият съдебен състав

определи:

[...] [стандартен процедурен текст]

Отправя до Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 21, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, съгласно която брачен договор, сключен в друга държава — членка на Европейския съюз, не може да бъде вписан в Регистъра на брачните договори, ако този договор не съдържа личния идентификационен номер, даден от Регистъра на населението на Република Литва, на поне една от страните по договора, когато при обстоятелства като тези в настоящия случай компетентните органи на държавата членка, в която е сключен брачният договор, отказват да предоставят извлечение от този договор, допълнено с релевантните лични идентификационни данни?“.

[...]

[...]

[...]

[стандартен процедурен текст и състав на съда]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ